

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
BLIND TIGER

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Translated from the English BLIND TIGER

Copyright © 2021 by Sandra Brown Management Ltd.

First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04579-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN
SLEPI TIGAR

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Za moju porodicu – Majkla, Rejčel, Rajana, Pita, Rafa,
Luka, Losona i Keša. Hvala vam za vašu
nepokolebljivu strpljivost, ohrabrenje i ljubav.
Vi ste heroji i heroína mog srca.*

JEDAN

Mart 1920.

„Nema još mnogo.“

Derbi joj je to govorio poslednja dva sata. Izgovarao je iste tri reči u intervalima koji su postali toliko redovni da je sada mogla da predvidi u minut kada će sledeći put ponoviti. Zvučao je šturo i prenaplašeno, kao da pokušava da ubedi samog sebe.

Lorel je prestala da reaguje jer je on sve što bi rekla shvatao kao uvredu. Sedeo je pogrbljen preko volana, a ramena su mu bila toliko napeta da su mu skoro dodirivala ušne resice.

Kasno su se probudili, i nisu napustili Šerman do posle podne. Pošto je dan već bio napola prošao, a sa njim se i smrklo, predložila je da sačekaju do sutra da bi krenuli, ali Derbi se tvrdoglavo držao svog plana.

„Moj stari nas očekuje. Nisam potrošio toliko novac na telegram da bih mu rekao kada dolazimo, a da se ne pojavimo.“

To nije bilo putovanje na koje se ide sa bebom od samo mesec dana. Sigurno nije očekivala da će morati da se seli za samo nekoliko sati nakon što ju je obavestio. Ali evo ih, Derbi, ona i beba Perl, voze se kroz noć. I što su dalje putovali, ona je postajala sve zabrinutija za njihovu bezbednost.

Derbi joj je rekao da njegov otac živi otprilike dvesta pedeset kilometara jugozapadno od Šermana. Pokazao joj je na mapi put kojim će ići. Do danas, ona nikada nije bila na putovanju automobilom, ali nije ni računala da će za nešto više od šest sati, koliko su putovali, preći dvesta pedeset kilometara.

Sedela je stisnuta u kaputu, donje polovine lica umotane u šal, sa kapom na glavi. Ali čak i tako upakovana, pažljivo je pratila znakove na auto-putu. Bilo joj je teško da ih uoči zbog ledene kiše, osim kada ih jedini far *T-modela* koji je radio ne uhvati pod dobrim uglom. I dalje su bili na pravom auto-putu, ali koliko je ovo uopšte daleko?

Ili se možda, da bi izbegao svađu, Derbi vadio na daljinu. Iskreno govoreći, nisu računali na naglu promenu vremena. U Severnom Teksasu je

uvek bila prilično blaga zima tokom Božića i Nove godine, ali *Farmerov almanah* je predvideo proleće koje će biti hladnije nego obično, sa jakim mrazevima koji se očekuju sve do sredine marta. Ovo je bio drugi dan u mesecu, i došao je oštro.

Samo što su stigli do zapadne periferije Dalasa kada ih je severac sustigao. Nalet hladnog vazduha udario je u automobil kao odbegli teretni voz.

Ne bi je iznenadilo da je taj prvi udar ostavio udubljenje na vratima automobila. Mada, nije da bi se baš primetilo još jedno udubljenje. Već je bio sav izudaran.

Onog dana kada je Derbi odvezao auto kući, bila je zapanjena njegovom impulsivnošću. Kada je pitala gde ga je nabavio, ispričao joj je za bivšeg ratnog druga koji je živeo u obližnjem gradu.

„Nije bio u Francuskoj ni mesec dana kada je nesrećnik izgubio levu nogu dovde.“ Napravio je rez preko prepona. „Ne može da pritiska pedale da bi vozio. Dao mi je ovog lepotana skoro za džabe.“

I to im je bilo skupo, ali ona to nije rekla, jer se u tom hvalisavom trenutku ponovo pojavio Derbijev razmetljivi šarm, koji ju je upravo i privukao.

Otvorio je suvozačka vrata i pružio joj ruku dok se klanjao. „Vaše kočije čekaju, gospođo Plamer.“ Namignuo je i nacerio se, a ona je videla blesak poletnog mladića koji je otišao da se bori u Velikom ratu, a ne svadljivog stranca koji se iz njega vratio.

Prihvatila je njegovu iznenadnu bezbrižnost i bespomoćno se kikotała dok je vozio kroz grad brže nego što bi trebalo, bespotrebno trubeći na sve i svakoga, i čineći da se ona još glasnije smeje. Delovalo joj je da nema smisla da se opire, sve dok zbog jedne rupe nije tako snažno poskočila na sedištu, da je stavila ruke preko stomaka pokušavajući da ga zaštiti.

„Pazi na te rupe ili bi beba mogla da iskoči iz mene kao čep iz flaše.“

Te noći je imala trudove. Do tri sata sledećeg popodneva, ona je postala majka, a Derbi otac. To je bilo pre četiri nedelje.

U početku je Derbi bio ponosan i srećan, i brižan prema njoj i njihovoj devojčici. Ali taj novi osećaj očinstva ubrzo je nestao, a nasmejani čovek, koji ju je onomad vodio na veselu vožnju, ponovo se povukao iza večnog mrštenja koje nije mogla da ublaži.

Za tridesetak dana od kada je Perl došla na svet, Derbi je izgubio još jedan posao. Provodio je mnogo vremena van kuće i grubo bi joj odbrusio

kad god bi ga pitala gde je bio. U tren oka, postao bi nervozan i razdražljiv. Nikad nije znala šta da očekuje.

Tokom sinoćne večere, iz vedra neba je najavio: „Selimo se u Foli.“ Izbegao je da je pogleda tako što je držao glavu pognutu nad obrokom.

Uplašena da će preterano reagovati, zapušila je usta salvetom. „Mislim da sam čula za to. Zar nije blizu...“

„Nije *blizu* ničega. Ali moj stari mi je našao posao tamo.“

Ona je zapravo osetila iskru nade. „Stvarno? To je divno. Kakav posao?“

„Je li to bitno? Očekuje nas sutra.“

Činilo se da se pod, koji već nije bio previše ravan, talasao ispod njene stolice. „Sutra?“

Perl je bila nervozna beba koja je zahtevala da je doji nekoliko puta tokom noći. Mesec dana Lorel nije spavala više od nekoliko sati. Bila je iscrpljena, zabrinuta za Derbijevo stanje uma, zabrinuta zbog nedostatka novca, a sada... ovo.

Pošto nije pojeo ni polovinu svoje večere, odgurnuo je stolicu, napustio sto i podigao jaknu sa klina blizu zadnjih vrata. „Pakuj se večeras. Želim da krenemo ranije.“

„Čekaj, Derbi. Ne možemo samo...“ Reči su je izneverile. „Sedi. Molim te. Moramo da razgovaramo o ovome.“

„O čemu ima da se priča?“

Zbunjeno je zurila u njega. „O svemu. Imamo li gde da živimo?“

„Ne bih kretao i selio tebe i bebu bez plana, zar ne?“

„Samo, sve deluje tako iznenada.“

„Pa nije. Razmišljao sam o tome neko vreme.“

„Trebalo je da razgovaraš o tome sa mnom.“

„Razgovaram o tome sa tobom sada.“

Njegov povišeni ton naterao je Perl da se trgne, pošto je spavala u Lorelinom krilu. Lorel ju je podigla na rame i potapšala po leđima. Po Derbijevom izrazu lica, videla je da je postao nestrpljiv, ali nije mogla da kaže da li je zbog nje, bebe ili njega samog.

„Moram da završim neke stvari pre nego što odemo iz grada. Kirija za stan dospeva prekosutra. Ostaviću obaveštenje da smo otišli u poštanskom sandučetu stanodavca.“ Posegnuo je za kvakom.

„Derbi, čekaj.“ Došla je do njega. „Pozdravljam ideju da počnemo iznova. Samo želim da to bude dobar novi početak. Promišljen, ne na brzinu.“

„Rekao sam ti, već sam razmišljao o tome.“

„Ali preseljenje u drugi grad deluje kao drastična promena. Kada si razgovarao sa gospodinom Dejvisom, rekao ti je da bi uskoro mogao da otvori svoju radnju.“

„Da tovarim hranu za piliće u vreće?“ Kiselo se osmehnuo. „Ne, hvala.“

„Nešto drugo bi moglo...“

„Ovde nema ništa za mene, Lorel. U svakom slučaju, odlučeno je. Odlazimo.“ Otvorio je vrata i rekao preko ramena dok je izlazio: „Bolje bi bilo da počneš da se pakuješ.“

Vratio se kući tek posle dva sata ujutru, raščupan i crvenih očiju, zaudarajući na krijumčarski viski, previše pijan da bi stajao bez pridržavanja. Kada se doteturao u spavaću sobu, naslonio se na dovratak i mrko se ustremio na nju koja je sedela u stolici za ljuljanje pored kreveta, dojeći Perl.

„Jesu li stvari spremne?“, upitao je mrmljajući.

Iznajmljivali su već namešten duplex, tako da nije bilo mnogo toga za pakovanje osim njihove odeće i njenih ličnih stvari, kojih je bilo malo i nisu bile teške.

Kao odgovor na njegovo pitanje, pokazala je na dva kofera koja su ležala otvorena na podu. Pažljivo je presavila njegovu vojnu uniformu i položila je na vrh.

Lorel je skinula Perl sa svojih grudi i zakopčala spavaćicu. „Zar ne bismo mogli da odložimo ovu odluku nedelju dana, da još malo porazgovaramo o njoj?“

„Muka mi je od pričanja.“ Oteturao se do kreveta, sručio se na njega i onesvestio se.

Spavao je do kasno, a kada se probudio, bio je razdražljiv i mamuran. Lorel je pomislila da će zaboraviti na njihov odlazak, na celu glupu ideju. Ali oporavio se sa nekoliko šoljica jake kafe i desetak ručno smotanih cigareta, i dok im je pakovala ručak od onoga što je ostalo u frižideru, Derbi je bio nestrpljiv da krenu.

Dok je on utovarivao njihove kofere, stavljao jedan u prtljažnik i vezivao drugi na njega, ona je poslednji put prošla kroz duplex, proveravajući da nisu nešto zaboravili.

Derbi je svoju vojnu uniformu okačio nazad u orman.

Krov *forda* je bio podignut, što je sprečilo da upada ledena kiša, ali je ipak duvalo na sve strane. Tokom čitavog putovanja, Lorel je držala Perl na grudima, uvijenu u kaput i uvučenu u svoju haljinu, želeći da joj bude uz kožu.

Plašila se da će se beba smrznuti, a da ona to neće ni znati jer je i sama bila utrnula od hladnoće. Ali dobro je podojila Perl pre nego što su krenuli, i njen dah je ostao umirujuće vlažan i topao.

„Neće još dugo.“

Lorel je držala jezik za zubima.

Ovog puta, Derbi je dodao: „Pred nama je raskrsnica. On je samo nekoliko kilometara iza toga.“

Međutim, iza raskrsnice put se suzio i kolovoz je ustupio mesto šljunku. Okruživao ih je mrak kroz koji je probijao samo neispravni far koji je isprekidano treptao kao signal za pomoć sa broda koji tone.

Kada je Lorel uhvatila treptaj svetlosti krajičkom svog desnog oka, prvo je pomislila da je to odblesak fara u kapljicama ledene kiše.

Ali onda je zaškiljila kroz mećavu i očajnički tiho zavapila. „Derbi? Da li on živi ovde?“

„Gde?“

„Tamo gore. Učinilo mi se da sam videla svetlo.“

Usporio je i pogledao u pravcu u kome je pokazala. „Mora biti“, promrmrljao je.

Usporio je automobil i skrenuo na zemljani put utaban gumama koje su već gazile tuda. Susnežica je učinila da izgleda kao da je posut solju. *Model T* je krenuo uz padinu.

Na višoj koti je duvao severni vetar. Zavijao je i udarao o auto dok je Derbi parkirao.

Kakvo god olakšanje Lorel osetila, isparilo je kada je ugledala građevinu iza vetrobranskog stakla. Mogla se opisati samo kao koliba. Svetlost je prodirala kroz vertikalne proreze u trošnim drvenim zidovima. Na južnoj strani konstrukcije krov se strmo spuštao nadole i formirao produžetak koji je pokrivao naslagano drvo za ogrev.

Nije rekla ništa, a Derbi je izbegavao da je pogleda. Gurnuo je vozačka vrata protiv žestokog vetra i izašao. Zrak svetlosti proširio se po zemlji ispred njega kada su se vrata kolibe otvorila.

Pojavila se silueta Derbijevo oca, tako da Lorel nije mogla da razazna njegove crte lica, ali ju je ohrabrio ton dobrodošlice dok je vikao u vetar: „Mislio sam da nećeš doći.“ Mahnuo je Derbiju napred.

Sa manje entuzijazma, Derbi je prišao ocu i rukovao se. Razmenili su nekoliko reči, koje Lorel nije mogla da čuje. Derbije otac je naglo okrenuo glavu, a zatim se nagnuo na jednu stranu da vidi iza Derbija u auto.

Derbi se brzo okrenuo, prišao suvozačkim vratima, otvorio ih i pokazao Lorel da izađe. „Požuri. Hladno je.“

Noge su je skoro izdale kada je zakoračila na zemlju. Derbi ju je uhvatio za lakat i zatvorio vrata automobila. Zajedno su krenuli do ulaza, gde se njen svekar pomerio u stranu da bi prošli.

Derbi ju je ugurao unutra, a zatim čvrsto zatvorio vrata.

Vetar je nastavio da huči. Ili, pitala se Lorel, da li je urlanje u njenim ušima zapravo izazvala iznenadna tišina, ili njen umor i glad? Sve to, pretpostavljala je. Plus alarmantna i ponižavajuća spoznaja da nju i Perl nisu očekivali.

„Tata, ovo je moja žena, Lorel. Doneću kofere.“ I bez dalje ceremonije, Derbi ih je napustio.

Bilo je malo sličnosti između Derbija i njegovog oca, koji je bio za pola glave niži i nije bio tako mršav kao Derbi. Linija koju je formirala njegova čela bila je toliko precizna da je mogla da se koristi kao šablon. Kosa oko nje bila je žilava i seda i rasla mu je pravo iz glave poput čekinje četke. Obrve su mu izgledale kao gusenice bliznakinje zalepljene za čelo.

Odmerili su jedno drugo. Ona je rekla: „Gospodine Plamere.“ Pročistivši grlo od nervoznog grebanja, dodala je: „Drago mi je što sam vas upoznala.“

„Lorel, rekao je?“

„Da, gospodine.“

„Sada smo rođaci, pa pretpostavljam da bi, umesto gospodine, trebalo da me zoveš Irv.“

Uputila mu je blagi osmeh, a napetost u njenim grudima je popustila. Perl se migoljila u njenom kaputu, privlačeći mu pažnju.

„To je beba? Kako se zove?“

Lorel je otkopčala kaput, podigla Perl i prebacila je na pregib lakta. „Zove se Perl.“

Nije prišao bliže, već se oprezno nagnuo napred i pogledao Perl, onoliko koliko je mogao da vidi, jer je bila mala i umotana u tkaninu, a petrolejska lampa koja je visila sa kuke na niskom plafonu pružala je oskudnu svetlost.

Činilo se da je bio zadovoljan svojom unukom, jer se osmehnulo. Ali sve što je rekao bilo je: „Pa, šta kažeš na to!“

Zatim se okrenuo i otišao do gvozdene, trbušaste peći. Lorel je primećila da je više gazio na svoju levu nogu, čineći da njegov pognuti hod deluje

još iskrivljenije. Otvorio je vrata peći i ubacio dve cepanice koje je uzeo sa hrpe drva koja je stajala uza zid.

Vratio se, brišući ruke. „Svi ste gladni, pretpostavljam. Imam pečenog zeca. Sveže ubijen i pripremljen jutros. Ostavio sam i pleh pogačica. Još su tople. Čekao sam da Derbi stigne da napravim sos.“

Lorelin stomak je krčao poslednjih nekoliko sati, ali da bi bila ljubazna, rekla je: „Neprijatno mi je što ste se toliko mučili.“

„Nema problema. Kafa...“

Vrata su se naglo otvorila i Derbi je ušao noseći njihove kofere. Spustio ih je na bokove i petom zatvorio vrata.

„Priđi tamo bliže peći. Sipaću ti kafu“, rekao mu je Irv.

„Imaš li neko piće? Ili se pridržavaš novog zakona, iako je to sranje?“

Nezadovoljan grubošću svog sina, Irv je bacio pogled na Lorel, a zatim prišao malom sanduku koji je imao samo tri noge. Na mestu one koja je nedostajala, bila je hrpa kataloga sa izbledelim, uvijenim, prašnjavim koricama. Progundao je dok se spuštao na desno koleno. Otvorio je donju fioku, posegnuo daleko u nju i izvadio *mejson teglu** koja je bila dve trećine puna bistre tečnosti.

Dok se pridizao, rekao je: „Ponekad me boli kuk, pa ne mogu da spavam. Malo domaćeg viskija pomaže.“

Čak i ne zahvalivši mu, Derbi je posegnuo za teglom. Otvorio ju je i otpio gutljaj. Mora da mu je kukuruzni liker zapekao jednjak. Kada je spustio teglu, oči su mu zasuzile.

Lorel je već bila besna na njega. Zar njihove sadašnje okolnosti nisu bile dovoljno strašne, a da se on ne napije? Nije skrivala ogorčenost u svom glasu kada mu je rekla da mora da obavi nuždu.

Irv je rekao: „Pozadi, ima dvadesetak koraka. Možeš da spustiš bebu tamo.“ Klimnuo je prema dušeku na podu u uglu. „Uzmi fenjer, Derbi.“

Lorel nije htela da ostavi Perl, ali nije imala izbora i položila ju je na dušek. Pokrivač je delovao prilično čist u poređenju sa tvrdim prljavim podom. Čvrsto je umotala bebu u njenu ćebad, nadajući se da se u njih neće uvući neka odvratna buba pre nego što se vrati.

* Godine 1858. Džon Lendis Mejson pronašao je način da sačuva voće, povrće i druge kvarljive stvari kada je osmislio poklopac koji se šrafo na staklenu ivicu tegle preko gumenog prstena koji je zatvarao prethodno kuvani sadržaj. (Prim. prev.)

Između gutljaja alkohola, Derbi je upalio fenjer. Spremajući se za brutalnu hladnoću, Lorel ga je pratila napolje. Počeo je da pada sneg, moker i lepljiv.

Bilo joj je drago što je Derbi uz nju da joj pomogne da pronađe put, ali je bila i previše ljuta da bi razgovarala s njim. Otišla je u smrdljivi poljski klozet i obavila nuždu što je brže mogla.

Kada je izašla, Derbi joj je dodao fenjer. „Vrati se unutra. Ja ću da popušim jednu.“

„Ovde je ledeno.“

„Idem da popušim.“

„I da završiš to?“ rekla je, besno gledajući u teglu.

„Muka mi je od toga da mi prigovaraš za svaku prokletu stvar.“

„Kao da nam već nije dovoljno loše, sad ćeš se nalokati?“

On se nacerio. „Tako sam mislio.“ Podigao je teglu do usta, ali ona ju je odgurnula u stranu i skoro mu je izbila iz ruke.

„Uradi kako ti kažem, Lorel. Uđi unutra.“

„Tvoj tata nije znao za Perl i mene, zar ne?“ Samo je zurio u nju, a ona je povikala: „Je li tako?“

„Ne.“

Iako nije bila iznenađena kada je priznao, pobesnula je. „Kako si to mogao da mi uradiš, Derbi? Kako si to mogao da uradiš Perl? Svima nama? Zašto si nas doveo ovde?“

„Morao sam prvo da uradim nešto sa vama.“

„Prvo?“

„Bićeš mi zahvalna kasnije.“

Izvukao je pištolj iz džepa kaputa, stavio ga ispod brade i povukao obarač.

DVA

Lorelin svekar je sačekao dan i da se najžešća oluja smiri da bi obavestio vlasti. Pre nego što je otišao u grad, naterao ju je da se zakune da će ostati u kolibi dok njega nema. Bezvoljno je pristala da ostane unutra, ne želeći da se podvrgne da na sumornom, sivom dnevnom svetlu vidi ono što je videla u mraku.

Nije ni znala da Derbi ima pištolj.

U Irvovom odsustvu, sedela je na dušeku blizu trbušaste peći, gde je izdržala dugu noć, utučena onim što je Derbi uradio. Držala je Perl uz sebe sve vreme, jer je njeno dete bilo jedino što je delovalo stvarno, jedino za šta je mogla da se uhvati u ovoj živoj noćnoj mori.

Nije mogla da se uteši ni lepim sećanjima na Derbija. Ona koje je cenila, umrla su sa njim. Bila su izbrisana poslednjim sećanjem na njega.

Prezirala ga je zbog toga.

Irv se vratio, a za njim šerif i mirovni sudija. Ušli su u kolibu i nakratko razgovarali sa njom, ali malo toga je mogla da kaže što bi okolnosti učinilo jasnijim, koliko je pokazivala krv isprskana po vratima poljskog klozeta.

Nakon što su Derbijevo telo sklonili i odneli u pogrebni zavod, Irv je rasturio poljski klozet i spalio ga. Do ranog sumraka izgradio je novi pomoćni prostor. Verovatno ne bi bio tako marljiv dan nakon samoubistva sina da Lorel nije zahtevala privatnost.

Sada, manje od dvadeset četiri sata nakon što je upoznala svog svekra, bili su sami u kolibi, osim što je tu bila i Perl. Stajao je kod šporeta i pripremao hranu, koju je mislila da ne može da jede, ali je znala da mora, da bi mogla da doji Perl.

„Hvala vam što ste zamenili pomoćni objekat.“

„Lakše je početi iz početka nego očistiti stari. Napravio je prokleti nered.“

„Nije mu bilo dobro“, tiho je rekla,

Okrenuo se od šporeta i pogledao je. „Šok od granata?“

„Pretpostavljam. Svetlo u njemu se ugasio i više se nije upalilo. Mislila sam da će mu biti bolje kako vreme bude prolazilo. Pokušala sam da mu pomognem, ali on nije hteo ni da priča o tome.“

Irv je provukao jednu ruku niz svoje naborano lice. „Takav je bio nakon što mu je mama umrla. Kao da se isključio. Da li ti je ikada pričao o tome?“

„Ne.“

„Slomila ju je tuberkuloza. Derbi je imao sedam-osam. Gledao je kako se gasi i umire. To je teško za dete.“ Zastao je, izgubljen u mislima, a zatim pročistio grlo. „Nakon što je umrla, nisam mogao da zarađujem za život i da se brinem o njemu u isto vreme. Nisam imao izbora osim da ga smestim u dom. Ali s obzirom na sve, bilo je to lepo mesto. Subvencionisano od strane železnice. Odlazio bih da ga vidim kad god bih mogao, ali...“ Slegnuo je ramenima. „Nikad mi nije oprostio što sam ga ostavio. Ubrzo kada je bio dovoljno star, otišao je svojim putem. Javljao se s vremena na vreme. Uglavnom retko. Ali činilo mi se kao da se ponovo našao i da mu je dobro. A onda je došao rat. Ako je bilo tako loše kao što kažu, čudo je da svako ko je to preživeo nije uradio isto što i on.“

Uzdahnio je, što je izazvalo Lorelino sažaljenje. Irvu će ostati jadno sećanje na Derbijevo smrt do njegovog poslednjeg daha.

„Mogu li da vam pomognem?“, upitala je.

„Ne, hvala. Samo pravim sos za onog zeca kog nismo pojeli sinoć. Skoro je spremno.“

Perl je mirno spavala na dušek. Verovatno je trebalo da je presvuče, ali u tom procesu bi se probudila. Sada je bilo bolje za Lorel, kao i za bebu, da nastavi da spava. Zato što je Lorel bilo potrebno vreme da razmisli.

Gledala je na svoj život kao na kalem trake koji se udaljio od nje, otkotrljao van njenog dosega, brzo i nasumično se odmotavajući, i bila je nemoćna to da zaustavi.

Zadrhtala je, koliko od očaja, toliko i od hladnog vazduha koji je prodirao kroz pukotine u zidovima kolibe. Nije skinula kaput otkako je stigla. Gurnuvši ruke duboko u džepove, rekla je: „Neposredno pre nego što je to uradio... Derbi je priznao da vam nije rekao za mene i Perl.“

Irv je spustio dugačku kašiku koju je koristio i okrenuo se prema njoj. „Nije mi čak rekao ni da je preživeo rat.“

Derbi i ona su još bili opijeni medenim mesecom kada je on otišao preko mora. Poludela bi da nije povremeno dobijala pisma od njega. Obično su bila puna zagonetnih nagoveštaja koliko mu je strašno, ali je barem znala da je živ. Saznavši da Derbi nije to rekao svom ocu, zabeležilo ju je srce zbog starca.

„To je bilo strašno nepromišljeno od njega.“

„Dobio sam jedno pismo u kome mi je rekao da je regrutovan i da ide u Evropu da ubija Hune. Ja sam se dosta kretao zbog posla, tako da je on bio odavno otišao u vreme kada me je to pismo sustiglo.“

Primirje je došlo i prošlo bez ijedne reči od njega. Shvatio sam to kao loš znak, ali vojska bi trebalo da obavesti ljude kod kuće kada je njihova voljena osoba stradala ili nestala, zar ne? Pa sam krenuo u kamp Bouvi, gde je bio stacioniran pre nego što je otišao. Posle mnogo komplikacija i birokratskih formalnosti, rekli su mi da se vratio u državu. Njegovu poslednju platu iz vojske poslali su poštom u poštansko sanduče u Šermanu. Pisao sam mu tamo samo da mu kažem gde sam sada, u slučaju da ikada poželi da me pronade.“

Gledao je rustičnu unutrašnjost kolibe, kao da je vidi prvi put iz njene perspektive. Pratila je trag njegovih očiju. Pocrnele od starosti i dima, grede je prepletala paučina. Na severnom zidu stajala je prikovana kravlja koža koja je izgledala kao gubava. Pretpostavljala je da to nije bilo toliko za dekoraciju koliko za zaštitu od padavina. Dimnjak gvozdene peći je bio sastavljen iz delova koji su činili nakrivljen otvor do rupe u plafonu kroz koju je prokišnjavalo.

„Nije mnogo“, rekao je.

Lorel nije primetila poniznost ili izvinjenje u toj izjavi, i nije mogla a da mu se ne divi zbog toga.

Promešao je sos koji je ključao. „Nisam čuo nikakve vesti od Derbija sve dok kancelarija za telegrame prekjuche nije poslala dečaka ovde. Rekli su mi samo da dolazi. Ništa više.“

Lorel je vrhom cipele kopala pukotinu u zemljanom podu. „Ne postoji posao? Ovde ga nije čekao posao, zar ne?“

Pomerio se, neravnomerno preraspodelivši svoju težinu, premeštajući više na desnu stranu tela. „Ima posla okolo.“

„Koje vrste?“

„Kao i ja.“

„Oprostite mi, gospodine Plamere, ali...“

„Irv.“

„Irvine. Kakav posao radite?“

„Bio sam železničar. Preko trideset godina sam u tome. Prošao sam svuda, popravljao prugu. Tako sam i povredio kuk.“ Potapšao se po zglobu leve noge. „Udarila me spojnica. Ali to me nije sprečilo da radim. Samo je otežalo. Ali ostario sam i umorio se, pa sam prestao da radim na železnici pre nekoliko godina i nastanio se ovde. Sada radim razne poslove u gradu i okolini.“ Pogledao ju je sa blagim osmehom. „Pretpostavljam da bi moglo da se kaže da sam čovek koji popravlja stvari.“

„Ima li ovde dovoljno stvari koje treba popraviti?“ *I da li to plaća račune?* Htela je to da pita, ali nije.

„Imam mnogo posla, da.“ Postavio je limene tanjire i pribor za jelo na mali sto, koji nije bio mnogo veći od šahovske table. „Šta ti je Derbi pričao o meni? Pretpostavljam da nije rekao nešto dobro.“

„Nije mi rekao ništa osim da ste još živi, koliko on zna. Rekao je da vas dvojica niste bili bliski.“

Tužno je klimnuo glavom. „Pa onda barem to nije bio šok za tebe.“

„Šta je izazvalo razdor?“

Zamišljeno je stisnuo usne, a zatim rekao: „Mama mu je umrla mlada.“ Još jednom je promešao sos. „Šta je s tobom? Da li je tvoja porodica u severnom Teksasu?“

„Da. Moj tata i ujak uzgajaju pamuk. Ili jesu. Poslednja tri useva je uništio žižak.“

„Trebalo bi da obavestiš svoje o ovome.“

Udahnula je, želeći da ovo može da odloži, ali je zaključila da je bolje da on odmah sazna. „Mi ne govorimo.“

Prišao je i na trenutak je posmatrao, a onda je upitao: „Da li je Derbi taj koji vas je razdvojio?“ Mora da je video odgovor u njenom izrazu lica, jer je rekao: „Shvatam.“

„Nije sva krivica bila njegova. Raskid je napravio moj tata. On je težak čovek. Nije odobravao Derbijeve grešne rabote.“

„Piće i ples?“

Ona se nasmejala. „Po mišljenju mog tate, čak i igra domina će te poslati u pakao. Derbi je uživao da ga provocira. Jednog dana tati je bilo dosta i usprotivio se. Rekao mi je da Derbijeve grešnost pogađa i mene i da ako se udam za njega, nikome u mojoj porodici neće biti dozvoljeno da ponovo izgovori moje ime. Nikada. Da će biti kao da se nikad nisam rodila.“

Pogledala je u svoju usnulu ćerku, sa olakšanjem što njen strogi, netolerantni otac nikada neće uticati na nju. „Dobro, rekla sam mu. Nisam želela da budem član tako gnevne porodice bez ljubavi. Oboje smo mislili ono što smo rekli. Mama je, naravno, morala da stane uz tatu.“

Nesrećna situacija njene majke rastužila je Lorel. Nije smela da se odupre i pustila ju je bez prepirke. Ali za to nije bilo pomoći. Njena majka je, ozbiljno shvatajući svoju pokornu ulogu, namestila svoj krevet i u njemu umrla.

Odjednom je Lorel palo na pamet da je i ona nesvesno krenula istim putem. Da nije pokleknula pred Derbijevom iracionalnom odlukom, da se nije glupo povinovala samo da bi sačuvala harmoniju, ne bi bila u ovoj nevolji.

Njen svekar je govorio: „Možda će te posle ovoga što se dogodilo tvoji primiti nazad. Rado ću te odvesti gore...“

„Ne“, rekla je brzo i odlučno. „Hvala vam na ponudi, ali neću se vratiti.“

Irv je protrljao čekinjastu bradu, spustio pogled na Perl, a zatim na Lorel. „Pa onda, izgleda da ostaješ.“

TRI

Maj 1920.

Tačer više nije bio dobrodošao.

Znao je to, iako se trudio da se ne ponaša kao što jeste. Ležao je na leđima, koristeći svoju torbu kao jastuk, prstiju spojenih preko stomaka, a fedora šesir mu je pokrivalo lice.

Pretvarao se da spava. Ali daleko od toga da je spavao. Bio je veoma svestan svega što se dešava u vagonu, u kome se atmosfera zakuvala do tačke ključanja.

Ispod njega su točkovi voza ritmično škljocali preko šina, ali njihova bučna kadenca nije ugušila hrkanje trojice muškaraca koji su sa njim delili teretni vagon. Tačeru je bilo sumnjivo njihovo šmrktanje i krčanje. Bilo je previše nepravilno i glasno. Kao i on, i oni su se pretvarali da spavaju, čekajući svoju priliku.

Vrata vagona su ostavili delimično otvorena da bi imali svežeg vazduha. Otvor nije bio širi od metra. Metar i dvadeset u najboljem slučaju. Jednom kada napravi svoj potez, ne sme da okleva. Ima samo jednu šansu, tako da bi, u roku od sekunde ili dve, morao da napravi čist skok kroz taj uski procep.

Ako ne bude uspeo, borba će biti neizbežna. Tri protiv jednog. Loše šanse u bilo kom takmičenju. Sve dok ih sudbina nije spojila u ovom vozu, bili su stranci njemu i jedni drugima. Ali sinoć, negde između priobalne Luizijane i gde god da su sada bili, ostala trojica su se ujedinila protiv njega.

Poslednje što je želeo bila je prokleta borba. Borio se u jednom ratu. Prokletom ratu. Bio je na pobeđničkoj strani, ali pobeda nije bila tako slavna kao što su ljudi pričali. Po njegovom mišljenju, smrt tolikog broja muškaraca i žena nije bila razlog za održavanje parada.

Ne, on ne bi pozdravio tuču, ali ako bi morao da se brani, hoće, i ne bi se borio pošteno. Nije prevario smrt u Francuskoj da bi umro u ovom željezničkom vagonu koji je zaudarao na tovar žutog luka i neopranih ljudi.

Jedna prednost koju su ostala trojica imali u odnosu na njega bila je ta što su se oni već vozili u teretnim vagonima. On je bio amater. Ali slušao je njihov dokoni razgovor, obraćao pažnju, izvlačio činjenice iz svih tih sranja.

Razglabali su o upravicima stanice koji su bili milosrdni i okretali glavu na drugu stranu kada bi ugledali skitnicu, i o drugima koji su bili tvrdoglavi ljudi iz kompanije, „kučkini sinovi koji rade sve po pravilima“, dobro poznati svuda zbog okrutnosti prema ljudima koje bi uhvatili u nedozvoljenoj vožnji.

Tačerov plan bio je da sačeka dok voz ne počne da usporava na periferiji sledećeg grada i da siđe pre nego što stigne do depoa, u slučaju da je upravnik stanice jedan od manje milosrdnih.

Ali ovi ljudi, koji su bili iskusni u toj veštini, verovatno su očekivali od njega da uradi upravo to. Nema sumnje da je *njihov* plan bio da ga zaskoče pre nego što on iskoči iz voza.

Bili su na pruzi koja je presećala široku unutrašnjost Teksasa gde je bilo malo gradova. Ali u poslednjih nekoliko minuta, Tačer je odlučio da bi, bez obzira na to koliko je krajolik pust, bilo bezbednije da iskoči nego da ostane u ovom vagonu na milost i nemilost ljudi koji nemaju šta da izgube.

Iskakanje iz voza u pokretu ne može biti mnogo gore od pada s konja, zar ne? Bio je zbačen previše puta da bi moglo i da se izbroji. Ali nikada nije bio zbačen pri mrklom mraku, kada nije znao svoju tačnu lokaciju ili odakle vreba sledeća opasnost.

Koliko još do svitanja? Nije se usudio da pogleda svoj ručni sat. Vojni izum je i dalje bio novost za ljude koji ga nisu dobili tokom rata. Nije želeo da skrene pažnju proveravajući vreme, što bi značilo da je budan i da planira odlazak.

Što je moguće nenametljivije, kažiprstom je podigao šešir dovoljno da proceni stepen tame iza otvora. Otkada je poslednji put krišom pogledao, pravougaoni procep se iz potpuno crne pretvorio u dosadno sivu.

Pomerajući samo oči, pogledao je prema muškarcima koji su bili na maloj udaljenosti i ležali pod različitim uglovima jedan prema drugom. Dvojica su glasno hrkala, pretvarajući se da spavaju. Tačer je mogao da primeti da ga jedan posmatra kroz delimično zatvorene kapke. Sklonio je prst sa donje strane oboda. Šešir mu se ponovo spustio preko lica.

Naterao je sebe da ravnomerno diše dok je brojao do šezdeset. Zatim je jednim pokretom skočio na noge, nabacio šešir na glavu i zgrabio svoju torbu za remen. Stigao je do otvora i izbacio torbu napolje.

Taman kad se spremao da izleti, jedan od muškaraca ga je s leđa uhvatio za rukav.

Sranje!

Tačer se okrenuo i zamahnuo pesnicom prema momkovoju glavi, ali je ovaj predvideo njegov potez, sagnuo se i uhvatio Tačerov rukav kao buldog. Krajičkom oka video je drugog kako prilazi čučeci, praveći široke zamah nožem.

Čovek koji ga je držao zadao je udarac koji je završio među Tačerovim rebrima. Uzvratilo je tako što je ga je tresnuo nadlanicom preko grla. Njegov napadač mu je pustio rukav i zateturao se unazad, držeći se obema rukama za grlo i šišteći.

Tačer se okrenuo prema onom sa nožem. Imao je manje od sekunde da podigne ruku kako bi zaštitio lice da ga ne poseće. Oštrica mu je zarezala preko dlana. Tačer je viknuo.